

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravištvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Pamflet nemškega društva v Celovci.

Iz Koroškega.

III.

Danes hočemo pokazati, kako plitvi, ničevi in neosnovani so „dokazi“ nemškega društva.

Takoj na prvi strani tožijo, da je v nevarnosti deželni mir. Slovenski svet že vé, kakšen „mir“ imajo ti ljudje v mislih: da se Slovenec brezpopojno pokori povelju nemških hegemonov, to je njih idealni „mir“. Resničnega miru pa ne bo, dokler Slovenci ne dobijo svojih narodnih pravic. Kdor je tedaj v resnici za mir in pokoj, naj dela na to, da se izvede resnična ravnopravnost!

Na 3. in 4. strani pravijo, da ljudska števila po škofijskem šematizmu ni zanesljiva, ker ga sestavlja strankarski slovenski mož (g. kanonik Lambert Einspieler). To je pa jako ničev ugovor. V šematizmu ne stoji, koliko je v kateri fari Slovencev in koliko Nemcev, ampak stoji samo, koliko je duš in kateri jezik se v cerkvi rabi. Število duš pa naznanjajo župniki iz krstnih bukev. Tu ne more biti zmote. Število Slovencev v šematizmu ni navedeno, le v slovenski brošuri se je to število povprek izračunilo tako, da se je seštel prebivalstvo vseh slovenskih in polovica prebivalstva namešanih far. Čeravno je v nekaterih slovenskih farah tudi nekaj Nemcev, treba je pa pomisliti, da je še več Slovencev v takih farah, ki se štejejo za trdo nemške.

Ako pa nadalje trdijo, da se katoliška cerkev nič ne ozira na potrebe ljudstva in da pusti še nadalje slovenski pridigovati, čeravno je ljudstvo že ponemčeno, mora se to naravnost lažljivo in smešno imenovati. Čeravno namreč slovenski kmetje na meji skoro vsi znajo nekoliko nemški, vendar to znanje ni tako, da bi zadostovalo za celo duševno življenje. Oni znajo vsakdanje izraze „guten Tag; wie geht's? wohin denn? was kostet das? fünf Gulden“ itd.; toda abstraktnih nemških izrazov ne poznajo in ne razumejo; oni ne vedo, kaj je „Furcht, Hass, Tugend, Gründlichkeit, Vielseitigkeit, Begriff, Ermessen, Wahn, Idee, Vorstellung“ itd., da ne govorimo o latinskih, grških in francoskih besedah, ki jih v nemščini vse

mrholi. Zato pa nemških knjig ne razumejo in tudi nemške pridige ne. Saj so se že na več krajih pustili po nemškutarjih pregovoriti, da so župnika prosili, naj nemški pridiguje, pa povsod so koj po prvi nemški pridigi spet prišli k župniku in rekli: „Gospod, koj po slovenski pridiguj, nemške pridige nismo nič razumeli“.

Na 6. strani pravijo, da so Slovenci že od nekdaj pošiljali svoje otroke mej Nemce, da bi se nemški naučili. To so pa pozabili dostaviti, da so tudi Nemci pošiljali svoje otroke mej Slovence iz ravno tistega namena.

Na isti strani pravijo, da je koroška slovenščina uboga in z nemškimi besedami močno namešana. Vsak pameten človek bi iz tega sklepal: ravno zato je treba slovenskih šol, da se jezik sčisti in da se otroci navadijo izrazov, ki so na Koroškem že skoro pozabljeni. Ne pa tako koroški „pedagogi“. Oni pravijo slovenskim kmetom: „Čemu vam bo slovenska šola, saj slovenski znajo otroci že tako!“

Če pa pri takem zanemarjenju slovenščine koroški Slovenci mnogo starih lepih slovenskih besed pozabijo ali pa z germanizmi nadomestijo, potem pa vpijejo ti „pedagogi“, da je koroška slovenščina uboga in z germanizmi namešana! Najprej slovenskega konja izstradajo, potem pa porogljivo kažejo na njegova suha rebra!

Predrzo pa pretiravajo, ko pišejo na isti strani, da je koroška slovenščina „ein durch slovenische Anhängsel corumpirtes Deutsch“!

Smešna je trditev na 7. strani, da se koroški Slovenec lažje nauči nemščine, nego nove slovenščine. Nemščino jim osem let ubijajo v glavo, pa kmetje še ne razumejo nemških knjig, nasprotno se pa slovenščine nikjer ne učijo, da, niti slovensko brati ne, in vendar ima družba sv. Mohora na Koroškem 2768 družbenikov, „Mir“ pa 1600 naročnikov, nekoliko pa tudi drugi slovenski časniki. Ali je verjetno, da se bo revni kmet naročil na časnik, katerega ne razume?

Kot dokaz, da koroški Slovenci sami ne marajo za slovenščino, navaja nemška knjižica tudi to, da so se slovenske občine le pičlo oglašale za slo-

venski zakonik in za slovensko prilogo kmetijskega lista. Zastran kmetijskega lista se lahko odgovori, da koroški kmetje nimajo toliko denarja, da bi se naročevali na strogo strokovne liste. Zraven gospodarskega pouka hočejo tudi kaj imeti za kratek čas, zvedeti hočejo tudi dnevne novice in kaj malega iz politike.

Zastran slovenskega zakonika je pa tako: Ker se na Koroškem vse nemško uraduje, in ker slovenski župani sami ne znajo dovolj nemščine, zato imajo navadno nemške ali pa nemškutarške, za nemščino vnete tajnike, kateri opravljajo vse pisarije. Taki nemški tajniki so se ve da rekli, da jim slovenskega zakonika ni treba. Nemško uradovanje okrajnih glavarstev sploh hudo tepe koroške Slovence. Marsikateri pošten slovenski možak se župaustva samo zato brani, ker ne zna dovolj nemški, potem pa volijo takega, ki zna, in tak je navadno že ves ponemčen ter nasprotnik slovenskih teženj!

Na 12. strani pravi knjižica, da postane nemščina učni jezik še le s 3., 4. ali 5. letom. S tem so se pa sami ujeli. Ako se morejo otroci že v 3. letu poučevati po nemški, kje so se pa naučili toliko nemščine, če ne v 1. in 2. letu? Resnica je, da se nemški pouk začne že v prvem letu in da so šole v Celovski okolici sploh čisto nemške.

Na 17. strani pravijo, „dass es den Lehrern gelingt, mit der deutschen Unterrichtssprache das Lehrziel zu erreichen“. Nam se pa od verodostojne strani zatrjuje, da otroci, ki so 8. šolsko leto dovršili, še slovensko brati ne znajo, nemško pa znajo brati, — toda ne razumejo nič.

Zdaj naj pa vsak pogleda v šolsko postavo, kaj je naloga ljudske šole in koliko ter česa bi se morali otroci naučiti, — in potem naj sam sodi, kaj mu je misliti o tej izjavi nemških koroških pedagogov!

Na 18. strani so mislili, da so prav dobro posekali koroške katehete. Pravijo namreč porogljivo: „Kateheti so se pritožili, da ne morejo učiti krščanskega nauka, ako otroci ne znajo brati slovenskega katekizma; na konec leta pa so vendar

LISTEK.

Rip Van-Winkle.

(Iz W. Irvingove „knjige črtic“ poslovenil Vinko.)

(Dalje.)

Na jednej takšnej dolgotrajnej klatnji lepega jesenskega dne bil je Rip prišel na jednega najvišjih delov Kaatskillskih gor, da sam ni vedel kako. Stregel je svojej najljubšej zabavi, lovu na veve- rice, in tiha samota je odmevala od pokanja njegove puške. Zasoplen in uspehan vrgel se je pozno popoldne na zelen, z gorskimi želišči obrasten grič, ki je bil na zgornjem robu brežine. Skozi jaso mej drevjem pregledati je mogel vse nižavje, mnogo milj bujnega lesa. Videl je v daljavi divni Hudson, daleč, daleč pod njim tiho, a veličastno tekočega svojo pot, v katerej je odseval bagren oblak ali jadro počasi naprej polzeče ladije, zdaj pa zdaj počivajoče na kristalnih prsih njegovih in nazadnje gubeče se v višnjelkastem gorovju.

Na drugej strani gledal je v globoko gorsko brezdno, divjé, samotno in grudasto, kojega dno, s kosi previsečih skal napolneno, je bilo le slabo raz-

svitleno od odseva zahajajočega solnca. Nekaj časa ležal je Rip vtopljen v ta prizor; če dalje bolj se je mračilo; gore so pričele metati svoje dolge modre sence čez doline; izprevidel je, da boše dokaj prej tema, predno bi mogel dospeti v vas. Težak vzdih izvil se mu je mislečemu, s kako jezo ga bode obsipala gospa Van-Winklova.

Pričenjajoč lezti navzdol začuje iz daljave glas, ki je klical: „Rip Van-Winkle! Rip Van-Winkle!“ Ozre se, a drugega ne more opaziti kot vrano, samotno letečo tja čez goro. Misli si, da se mu je le zdelo, in zopet jame doli lezti, kar začuje isti krič, glaseči se skozi tihi večerni vzduh: „Rip Van-Winkle! Rip Van-Winkle!“ Za jedna se Volku zježi dlaka, tiho zarenčavši stisne se tik svojega gospodarja ter plabo gleda v brezdno. Rip čuti, da ga obhaja nekov čuden strah; plaho pogleda v isto mór ter ugleda čudno postavo, ki počasi pleza po skalah gori, uklanjajoča se pod težkim tovorom, katerega nosi na hrbtu. Čudil se je, da je na tem zapuščenem, neobiskovanem kraju našel človeško bitje; a misleč, da je iz sosesčine kdo, potreben njegove pomoči, biti doli pomagat mu.

Približavši se, se še bolj začudi čudnej podobi tujčevej. Bil je nizek, čokat dedec, gostih ku-

štravih las in sive brade. Obleka njegova bila je starinskega holandskega kroja — suknen jopič, pre-
pasan okolu telovnika, več parov blač, zgornje ši-
roke, ob straneh okrašene z vrsto gumbov, in na
kolenih trakovi. Na plečih nosil je težak sod, oči-
vidno poln žganjice, in dal je Ripu znamenje, naj
pristopi ter mu pomaga držati breme. Če prav se
je Rip precj bal tega novega znanca in mu ni za-
upal, vendar ga uboga s svojo navadno dobroduš-
nostjo; vrsteč se pri nošnji, lezla sta navkreber po
ozkem jarku, ki je bil očitno izsušena struga gor-
skega potoka. Mej potjo slišal je Rip zdaj pa zdaj
na dolgo bobneči hrum, kakor daljno grmenje, ki
se je zdel, da prihaja iz globoke jame, ali bolje iz
špilje mej visokimi skalami, kamor ja je vedla ne-
ugodna pot. Za jeden hip je postal, a spomnivši
se, da utegne biti šum mimogredoče nevihte, ka-
kersna čisto nastane na visokih gorah, stopal je
dalje. Prišedši onostran globeli, došla sta do jame,
jednake majhnemu amfiteatru, obdane od vrtočavih
strmin, čez katera so z robov viseča drevesa zape-
tala svoje veje, tako da je bilo skozi nje videti le
azurno-modro nebo in svetle večevne oblake. Ves
ta čas stopala sta Rip in tovariš njegov molčé dalje;
kajti če prav se je Rip jako čudil, čemu v to divjo

skoro vsem dali dobro spričevalo.“ Ali pa ti „pedagogi“ ne vedo, da so šolska spričevala le relativna? Če ima učenec prve latinske šole iz la izvrsno, iz tega še nikakor ne sledi, daje zdaj latinščine tinščine že popolnem zmožen, ker potem bi se mu je ne bilo treba več učiti; ampak spričevalo hoče le reči, da se je dečko v tem času in pri teh okoliščinah dosti naučil.

Tako mora tudi katehet v poštev jemati, da je krščanski nauk poučeval le po dve uri na teden, in da so otroci imeli premagati hude ovire, ker neso mogli rabiti slovenskega katekizma. Ko bi torej prav malo znali, katehet mora jim dati vendar dobro spričevalo.

Tudi to skušajo opravičiti, da zastran učnega jezika ne povprašujejo več občin, ampak deželni odbor.

§. 6. šolske postave tolmačijo namreč tako: „Učni jezik določujeta deželni šolski svet in tisti, ki šolo vzdržuje. Šole pa uzdržuje dežela, deželo zastopa deželni odbor, ergo ...

Ali je pa to pravo razlaganje?

Dežela plačuje le učitelje, šolske hiše pa morajo občine same staviti. Ob enem pa občine uplačujejo tudi v deželni zaklad, kajti deželni odborniki ne plačujejo učiteljev iz lastnega žepa, pa tudi ne iz kakega starega deželnega zaklada. Nadalje je treba pomisliti, da dva deželna odbornika že tako sedita v deželnem šolskem svetu in da torej ta svet tako pozna mnenje deželnega odbora in ni treba, da bi ga še povpraševal. Knjižica sicer pravi, da je deželnih odbornikov pet, in da sta le dva v šolskem svetu, da toraj večina deželnega odbora ni zastopana v šolskem svetu. To je pa abotno dokazovanje. Na Koroškem so vsi deželni odborniki nemški liberalci. Ko bi prav hoteli, ne morejo drugega odbornika poslati v šolski svet ko nemškega liberalca; smešno pa bi bilo misliti, da bosta ta dva drugače govorila, kakor želi večina deželnega odbora.

Ako to obvelja, potem postane član 19. državnih temeljnih postav neveljaven za manjšino po vseh deželah. Kjerkoli je deželni odbor nemško-liberalen, odločil se bo za nemške ljudske šole!

Da bodo pa take interpretacije zanaprej nemogoče, treba je pred vsem, da se §. 6. šolske postave tako spremeni, da bo v njem jasno izrečena naša pravica do narodnih ljudskih šol.

To bodi zdaj našim poslancem prva skrb in najboljši odgovor na pamflet nemškega društva v Celovci!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 13. novembra.

Katoliška-patrijotična kazina v Linzi sklenila je peticijo na **državni zbor**, da bi se upeljalo strogo praznovanje nedelj. Peticija polemizuje proti dr. Mengerjevemu predlogu in priporoča, da bi se cerkveni nauki o lastnini in delu upeljali v veljavo. Z nedeljskim počitkom naj bi se združilo tudi posvečevanje nedelj.

goro vlečeta sod žganjice, bilo je vendar na tem neznanu nekaj čudnega in nedoumnega, kar je navdajalo s strahom in odvrčalo od vsake zaupljivosti.

Ko sta vstopila v amfiteater, pokazale so se mu nove čudezne stvari. Na gladkem mestu v sredi kúgljala je družba čudnih ljudi. Bili so oblečeni v nenavadno tujezemsko opravo. Jedni so nosili kratke kamižole, drugi jopiče z dolgimi nožmi za pasom, večinoma pa so imeli velikanske hlače jednakega kroja, kakor jih je imel vodnik. A tudi njih obrazi so bili kaj posebnega; jeden je imel veliko glavo, široko čelo in majhne svinjske oči; drugemu je bilo lice videti, kakor da je vse jeden sam nos, in pokrivalo ga je belo, sladkorjevemu klobuku podobno pokrivalo, ki je bilo olepšano z rudečim petelinovim perescem. Vsi so imeli brade različne oblike in barve. Jeden izmed njih je bil videti njih poglavar. Bil je to jak star gospod ogorelega lica; nosil je z motvozi olepšano kamižolo, širok pas z obramnico, visok, špičast klobuk s peresom, rudeče nogovice in čevlje z visokimi petami in rožicami. Vsa skupina spominjala je Ripa podob na flamske sliki v sobi čestitega gospoda selskega župnika Van-Schaicka, ki je bila sem prinešena ob času nase-ljevanja iz Holandije.

(Dalje prih.)

Kakor je tudi hudo zadela razsodba v Krajevodvorski aféri **Čehe**, vendar tudi Nemcev nikakor ni zadovoljila. Ko bi bili vedeli, da bode izid tak, bi cele stvari najbrž ne bili spravili pred sodišče, ampak bili bi mirno potrpeli. Pokazalo se je, da Nemci neso tako nedolžni, kakor so trdili nemški listi. Obsojeni so namreč tudi štirje Nemci zaradi javnega nasilstva. Krivda je torej bila na obeh straneh in niti Čehi niti Nemci ne morejo drug drugemu kaj očitati. Kako je potrla ta razsodba Nemce, kaže izrek dr. Schmejkala v „Nemškem društvu“, da odbor tega društva zmatra to razsodbo za zadevo nemške stranke ter bode stopil v zvezo z zagovorniki nemških zatožencev in porabil vsa pravna sredstva, da bi se razsodba pri kasacijskem sodišči uničila. To se bode pa Nemcem javaljne posrečilo.

Vnanje države.

Konferenca je v ponedeljek imela tretjo sejo. V tej seji so veleposlaniki podpisali protokol, da priporočajo ustanovljenje status quo ante. Ta protokol podpisal je tudi angleški veleposlanik mr. White, toda s pridržkom, ki nareja ves protokol iluzoričen. Izrekel je, da angleška vlada sicer priznava, da je v teoriji uvedenje prejšnjih razmer v Vzhodni Rumeliji najboljša rešitev, v praksi je pa neizvedljiva. — Rusija je neki voljna prepustiti da turške čete zasedejo Vzhodno Rumelijo, a to se mora zgoditi pod evropskim nadzorstvom. Zoper tako nadzorstvo sta pa Anglija in Francija, kateri mislita, da naj bode Turčija za postopanje turških čet le sama odgovorna. Zaradi teh nasprotstev pa najbrž Turkom konferenca ne bode dovolila zasedi Vzhodnje Rumelije. Zategadelj se pa že tudi govori, da Rusi, ali pa Rusi in Avstrijci združeni zasedejo Bolgarijo in Vzhodno Rumelijo. — Anglija je neki popustila svoj predlog, da bi se Vzhodnorumeljski s plebescitom povprašali za svoje mnenje, predlagala je pa nekda, da se odpošlje v Plovdiv posebna evropska komisija, katera bi poizvedovala želje in potrebe prebivalstva. Na podlagi poizvedovanj te komisije bi se še le rešilo vzhodno-rumeljsko vprašanje. Ta čas bi se pa v Vzhodni Rumeliji upeljala začasna vlada, katera bi vodil poseben komisar, katerega naj bi imenovala Turčija. Sploh pa imajo vsi dosedanjí ukrepi in nasveti le bolj akademično vrednost.

Vsa **bolgarska** vojska, na meji zbrana, pri segla je zopet knezu in sicer sedaj, da hoče verna ostati zastavi združene Bolgarske. Kakor se govori, mislijo v Bolgariji nabrati še novih vojakov. — Dunajski dopisnik „Pokroka“ imel je na Dunaji pogovor z bolgarskim izrednim diplomatskim poverjenikom Gešovom, ko se je ta vračal iz Londona in Pariza. Gešov bil je prvi predsednik vzhodnorumeljskega narodnega sebranja leta 1879. Poneje bil je upravitelj vzhodnorumeljskega finančnega oddelka in 1884 postal je guverner narodne banke v Sofiji. Gešov je razložil dopisniku uzroke državnega prevrata v Plovdivu. Dopisnik misli, da je Gešov baš zato potoval v London in Pariz, da je angleški in francoski vladi razložil, kaj je bilo povod prevratu. Diplomati ugovarja, da bi bil v Parizu skušal dobiti kako posojilo. Prevratu ni proizročila bolgarska vlada, ampak le slabo narodno gospodarsko stanje v Rumeliji. Ta pokrajina je največ trpela v zadnji vojni in zato bi se bilo moglo posebno gledati na njo, da si opomore njeno narodno-gospodarsko stanje. Vzhodnorumeljski statut so velevlasti izdelale, ne da bi bile kaj vprašale kakega Vzhodnorumeljskega. Zategadelj pa ta statut ne ugaja razmeram dežele. Ustanovili so velik uradniški aparat, ki napravlja deželi velike stroške. Ker Turčija sme ugovarjati vsem zakonom, katere sklepa vzhodnorumeljsko sebranje, zadnje ni moglo nič storiti za zboljšanje narodnega gospodarstva. Turčija ni dopustila, da bi bila dežela vzela pet milijonov na posodo za podporo kmetijstva, ravno tako je ovirala grajenje železnice Jamboli-Burgas in odpravo carine na izvoz vina in spirituoznih pijač. V Avstriji nekateri prav nič ne poznajo razmer v Vzhodni Rumeliji, ker sicer bi delegat Dumba ne bil mogel trditi, da v tej deželi ni večina prebivalstva bolgarska. O Srbiji je rekel ta diplomat, da je s prva nameravala napasti Turčijo. Ko je kralj prišel v Niš, so ga pozdravili s klici: „V Makedonijo, v Makedonijo!“ Ko so pa Srbi videli, da so Turki postavili dosti vojakov na mejo, so pa začeli misliti na Bolgarijo. V onih bolgarskih okrajih, katere si hočejo prisvojiti Srbi, ne biva noben Srb. Ko bi si Srbija res prisvojila te okraje, bode si le povečala število nezadovoljnih. Diplomati se še vedno motijo o Vzhodni Rumeliji, kakor so se leta 1878 in 1879. Prebivalci te dežele se pa ne bodo več podvrgli vladi, katera jih je izsesavala poslednjih sedem let. — Onih tri sto Srbov, ki so mejo prestopili, je, kakor se iz Sredca poroča, še vedno na bolgarski zemlji. Ker je pa srbska vlada oficijalno izjavila, da njena vojska ni prestopila meje, je bolgarska vlada izdala ukaz, da se s temi Srbi, kakor z roparji postopa. — V Sredci in v Plovdivu so konzuli tujih vlastij razen angleškega pretrgali občevanje z bolgarskim knezom in vlado. Državi primanjkuje denarja. V prometu je pa baš sedaj nenavadno veliko angleškega zlata. — Na rumeljsko-turško mejo odposlali so zopet več vojakov. Poslednje dni je tja odšlo pet polkov rezervistov in 2 polka redne vojske.

Srbska vlada zaukazala je, da mora policija posebno paziti na prihajajoče tujce, zlasti na Ruse in Bolgare. Gostilničarji morajo takoj obaviti vse došle tujce. Ta naredba jasno kaže, da v srbskih vladnih krogih vlada velik strah, da bi se narod ne uprl in ne vrgel kralja s prestola. Rusov in Bolgarov se pa zlasti zaradi tega bojé, ker bi ti najprej utegnili narod nahujskati proti kralju.

Novovoljena **francoska** zbornica je v torek se otvorila. Mnogo naroda se je pri tej priliki zbralo pred Bourbonso palačo, željno pričakujoč odprtja. Na galerijah se je zbralo mnogo poslušalcev mej njimi mnogo dam iz višjih krogov in diplomatov. Vsi poslanski sedeži so se hitro napolnili. Monarhistom se je videla zadovoljnost na obrazih, da jih je tako veliko število. Od ministrov sta bila navzoča Brisson in Goblet. Ob 2. uri popoldne je starostni predsednik Pierre Blanc otvoril sejo, in z lepim govorom pozdravil zbornico. Omenjal je, da je Francija pri volitvah izjavila, da hoče ostati republika. Častitam republikancem, rekel je, da so popustili politiko mejsobnih preprirov in se sporazumeli in združili. Delo združenja je končano; da pa bode naše delo plodovito morajo vsi republikanci podpirati močno in energično vlado, katera predstavlja republiko in Francijo, katera bode varovala pravice vseh in izvrševala narodno voljo. Mi, ki nam je dežela dala mandate, storimo najbolje, če se trudimo z zadevami dežele same. Francija je bogata, kar se tiče slave, in želi blagostanja vsem svojim otrokom. Naša najslavnejša misija bodi, da osrečimo Francosko s svobodo, mirom, pravičnostjo in delom. Veliko reformatorsko delo nas še čaka. in mi ga bomo s pogumom in marljivostjo dovršili. Najprej bomo skušali povzdigniti obrtnijo in poljedelstvo, potem bomo gledali, da zboljšamo stanje delavcem, preorganizujemo upravo, pravičnejše razdelimo davke, upeljemo občno vojno dolžnost in prikrajsmo aktivno vojno službo. Odločno moramo dalje stopati, da francoske revoluciji postavimo krono na glavo. Prišel je čas resnih in radikalnih prememb. Ustanoviti moramo kaj stalnega. Zavarovati moramo republiko proti vsem napadom. Ko se poprimemo socialnih reform, moramo pokazati, da smo pravi naprednjaki. Dežela se je izrekla o kolonialni politiki, na njen glas se bode oziralo. Vedno se bomo ozirali na narodnostno čast in korist. Leta 1792, klicalo se je pred narodno zbornico: „Mi pridemo k tebi, Francija, ker pomenjaš svobodo.“ Danes pa kličemo: „Ljubimo te, republika, kakor svojo mater. Služili ti bomo kakor mater, katere nečemo več zgubiti.“ Ta nagovor bil je z velikim veseljem vsprejet. Potem je bila volitev predsednika in podpredsednikov. Voljeni so Floquet, predsednikom, Anatole dela Forge in Blanc pa podpredsednikoma. Ravno tako je v isti dan se otvorilo novo zasedanje senata. Predsednik Leroyer je v svojem nagovoru se toplo spominjal 4 umrlih senatorjev. Senatove seje so se udeležili ministri Freycinet, Campenon in Demôle.

Angleški konservativci se nadejajo, da slavno zmagajo pri volitvah, ker liberalci neso jedini mej seboj. V jednom poslednjih govorov je lord Salisbury posebno napadal Chamberlaina in radikalce zlasti zategadelj, ker hočejo premeniti zemljišne zakone, in državni cerkvi odvzeti njen državni značaj. Chamberlain je odgovoril na te napade kratko, a temeljito. Rekel je, da ima državna cerkev velikanska posestva, 200 milijonov funtov šterlingov vredna. Ta kapital porablja se v korist duhovščine, tedaj v korist manjšine prebivalstva. Koliko več bi ta glavnica koristila, ko bi se porabljala za izobraževanje vsega naroda. Še bolj jasno je pa dokazal Chamberlain, da je treba premeniti zemljiške zakone. Sedaj ima 523 oseb jedno petino zemlje in 4500 oseb pa več nego polovico zemlje v Angliji in Walesu. Na Škotskem so pa razmere še slabše. Tam ima 24 oseb nad četrtino in 1700 oseb voč vego devet desetih zemlje. Te številke gotovo jasneje govoré, kakor najdaljši govori.

Dopisi.

Iz Zagreba 12. novembra. [Izv. dop.] (Naš položaj.) — Ni dvombe: Madjari hočejo se nam maščevati za leto 1848. Moč imajo v rokah in zato hočejo, da naš narod, ki je leta 1848. pod poveljništvom slavnega bana Jelačića poslal v boj proti njim hrabre svoje sinove, občuti sedaj vso pezo njihove jeze in osvete. Od one strani, za katero so osodnega leta 1848. plapolale na čelu hrvatske vojske belomodrorudeče zastave na madjarskih ravninah in pred Dunajskimi zidovi, pa so nas prepustili popolnem naši usodi. In tako bo moral hrvatski narod izpiti kelih trpljenja; — ali do dna — kdo to ve?

Leta in leta, posebno pa od tedaj, ko je odstopil ban Ivan Muzuranić delajo Madjari v to, da bi nas pripravili še ob ono samostalnost, katera nam je ostala vsled falsifikovane nagodbe; sedaj pa jo vlada Tiszina zavihtila sekiro svoje oblasti tako, da se o srečnem udarci mora ob tla zvaliti močno že izpodsekano deblo hrvatske samouprave. Da

bode ta udarec srečen, zato bode skrbela saborska večina.

Ko se je v začetku tega meseca sešel zopet sabor hrvatski, predložila mu je namreč vlada načrt o preustroju uprave. Ta načrt pretresa sedaj odbor trinajstoričnice, izmed katerih pripadajo opoziciji samo trije. Ker pa se ova člana stranke prava ne udeležujeta razprav, more posamičnim določbam načrta ugovarjati le član neodvisne narodne stranke Zorić. Poudarjati pa mi ni potreba, da so vsi ugovori brezuspešni in da večina vsprejema vse vladine nasvete brez spremembe in brez vsakega daljšega posvetovanja in uvaževanja. Še celo v stilističnem oziru se pri vladinem načrtu ničesar ne izpremeni; — dokaz, da je posvetovanje v odboru gola komedija.

A oglejmo si natančneje upravo, s katero hoče osrečiti madjarska previdnost našo domovino. Po novem tem načrtu razdeljena bode odslej vsa dežela v osem županij, katere bodo osnovane isto tako, ko so županije madjarske; z jednim razločkom, da v županijskih skupščinah in v upravnih odborih narodu ne bode prepuščeno toliko upliva ko na Madjarskem. Hrvatske županijske skupščine sestavljene bodo tako, da bode v njih vlada povsod in vsekdar imela večino; v upravnih odborih pa bode veliki župan — mali bog, pravi pravcati madjarski bog. Res je, da je sedanja uprava pri nas jako slaba in da potrebuje reforme; ali reforma, katero nam naprtuje sedaj oholi „magyarország“ je poprava in pejus. Ta reforma prestavlja na hrvatska tla one madjarske naprave, o katerih je grof Aponyi dejal, da so madež na telesu Madjarije, da so prave azijske naprave.

In zakaj vse to? — Zato, da razlika v upravi čez par kratkih let ne bode Madjarom več zapreka za popolno državnoopravno aneksijo Hrvatske. To vidi pri nas že vsako politično dete. A vendar se nahajajo še ljudje, kateri so drzni dovolj, da jim ne zalije rudečica obraza, ko kopljejo z glasovanjem za nove zakonske osnove grob samostalnosti svoje domovine.

Da so mej temi tudi naši bratje Srbi, to nas peče in to nas boli.

Z novo zakonsko osnovo nameravajo Madjari ustvariti tudi preudico za končno rešitev Reškega vprašanja. Kakor znano se doslej Reke ni hotela odreči nobena politična stranka hrvatska; še celo pri najintimnejših svojih prijateljih v sedanji narodni stranki ni Tiszina vlada glede tega nič opraviti mogla. Sedaj pa je lokavi Tisza stvar zasukal drugače. Jedino samoupravno hrvatsko oblast, ki je doslej imela svoj sedež na Reki — županijsko oblast — predstaviti hoče po novejši zakonski osnovi v Ogulin ter obrazlaga to s tem, da bo Ogulin središče nove županije. Ni dvombe, da mu pojde saborska večina na led in potem bode imela Reka — „magyar tenger“ in dosojena bo prej ali slej končno Madjariji. —

Iz Postojine 10. novembra. (Cerkveno petje.) Odkar se zavedam, imel sem posebno veselje do cerkvenega petja. Petje o božičnih, velikonočnih in Marijinih praznikih napravilo je na mene nanavaden utis, zato sem radostnega srca poleg bratov in sester korakal v cerkev, niti jedne nedelje nismo izpustili.

In ko smo drugi dan, utrujeni od teškega dela, sedeli na prostem pri skromni južini, zapeli smo pesem, katero smo čuli prejšnjo nedeljo v cerkvi.

Lepo petje nam je ublažilo um in srca toliko, da smo cerkvene zapovedi spoštovali in da danes koristimo človeštvu.

Jasno je torej, da na mojo osobo (kako čujem tudi na druge) petje v Postojinski cerkvi tako žalostno upliva, da sem pričel službo božjo zamarjati. Kakšno pa je to petje?

Misli si, častiti bralec, starčka okoli 80 let starega, ki nema niti jednega zoba. Morebiti, da je bil ta častitljiv mož pred 50 leti še dober pevec, a ko zdaj zapoje, oblije te kurja polt. Ker je ta starček ponosen na svoj glas, zato sedaj pri velikih mašah „solo“ poje, misleč, da ustreza pobožnemu občinstvu. A temu ni tako, kajti v današnjem času, ko cerkveno petje vrlo napreduje, smemo v Postojini nekaj več pričakovati, kakor petje slabotnega starčka.

Jaz se le čudim ponosnim tržanom, da nemajo boljšega okusa do petja. Pri nas imamo več rojenih pevcev, če bi se ti le nekoliko izobrazili, lahko na vsakem koru uspešno nastopijo.

Torej potrudite se nekoliko vi, poklicani, in priredite boljše petje v cerkvi. S tem činom boste veliko duš cerkvi pridobili, sebi pa postavili neveljiv spomin.

Okrajna učiteljska konferencija za Ljubljansko okolico

bila je letos dne 11. t. m. v šolskem poslopju pri sv. Petru v Ljubljani. Udeležili so se je vsi učitelji in učiteljice tega okraja, izvzemši gosp. Bezka, kateri je bolehen.

Še pred 10. uro otvori g. V. Levstik, c. kr. okrajni šolski nadzornik zborovanje s prijaznim pozdravom na zbrane učitelje in učiteljice ter se zahvaljuje tudi g. Jaborniku, c. kr. okrajnemu komisarju, kateri je zastopal po bolezni zadržanega in za šolo jako unetega c. kr. okrajnega glavarja gospoda Mahkota, za čast, katero je s svojo navzočnostjo zbranim skazal. Gospod nadzornik omenja dalje tudi smrti pokojnega g. Rajmunda Pirkerja, kateri je nad dvanajst let z nenavadno natančnostjo opravljal imenitno službo deželnega šolskega nadzornika in ga je neizprosna smrt preselila v 22. dan septembra 1884 v boljši svet.

Za svojega namestnika izvoli si gospod nadzornik gospoda Fr. Paplerja, nadučitelja v Borovnici. Kot zapisnikarja bila sta izvoljena gospoda Pirc in Pavlin.

Gospod nadzornik v jako zanimivem, stvarnem in skrbno sestavljenem obširnem poročilu naznanja o stanju šol ter pravi, da je bilo v okraju 24 sistemizovanih šol in 3 šole za silo. V 15 šolah bil je pouk poludnevni, v 7. celodnevni, na večrazrednicah pa nekaj celo- in nekaj poludnevnega. Izmed šol bile so: 1. četrterazrednica, 1. trozrednica, 5. dvo- in 17. jednorazrednic. Po narodnosti bili so učenci na teh šolah Slovenci, izimši 6 Nemcev in 2 Laha. Šolska poslopja v tem okraju svojim namenom takele zadostujejo: 6 prav dobro, 13 dobro, 4 srednje, 2 slabo. Posebno toplo tudi priporoča g. nadzornik, da naj učitelji skrbijo za snaznost šolskih prostorov in pa da se šolske sobe zadostno prezračajo. Z učili in učnimi pripomočki so šole v nekaterih krajih dobro, v drugih manj dobro preskrbljene.

Vseh učencev v tem okraju od 6—12 let bilo je 6005 in pa 36 učiteljev; v 3 šolah za silo pa 217 učencev, katere so poučevali duhovniki.

Šolsko obiskovanje bilo je v 8 šolah zelo redno, v 9 povoljno, drugod pa neredno. Šolska disciplina bila je povsod dobra, le na štirih šolah nepovoljna; tudi šolski spisi so na 20 šolah polnoštevilni in uzorni.

Vspehi šolskega poduka bili so v 6 šolah prav dobri, v 10 povoljni in v 8 pomanjkljivi.

Gospod Bregar, učitelj iz Št. Vida, imel je praktični poskus in sicer, kako se ima zemljepisje učencem nižje, stopinje razlagati in je svojo nalogo prav povoljno rešil. Tudi skrbno sestavljeni referat — o gosdodinjstvu in ženskih ročnih delih — gospodičine Ahčinove, učiteljice iz Preserja, napravil je dober utis na navzočne in gotovo bi bil še z večjo pohvalo vsprejet, da ni bil — nemški.

Poročilo g. Adamiča o učiteljski knjigarni se brez debate vsprejme in računi odobre; baš tako se vsprejme tudi g. Podkrajška nasvet — katere knjige naj se nakupijo v prihodnje za bukvarno.

V knjižnični odbor bili so izvoljeni gg. Adamič, Podkrajšek, Bregar in Črne, v stalni odbor pa gospodje Papler, Govekar, Bregar in Kermavner.

Ob 1. uri zaključi g. nadzornik konferencijo, zahvaljuje se učiteljstvu za vestno zanimanje pri obravnavi, kakor tudi referentom za njihov trud; zahvali se g. c. kr. okrajnemu komisarju, ki je zbor počastil s svojo navzočnostjo, ter s trikratnim „slava in živio-klicem“ presvetlemu cesarju sklene zborovanje, na kar zbrani učitelji naidušeno zapojó cesarsko pesem. Ko se še g. nadučitelj Papler v imenu učiteljstva zahvali g. nadzorniku, da je tako vrlo in nepristransko vodil zborovanje, razdelil je g. c. kr. okrajni komisar učiteljem potnino in učitelji podali so se k skupnemu obedu k Ferlincu, kjer so bili ceno in dobro postreženi.

Domače stvari.

— („Klub pisateljskega društva“) bode imel spet jutri, 14. t. m. svojo zabavni večer ob 8. uri v steklenem salonu Čitalnice Ljubljanske. Nadaljeval bode g. profesor Vrhovec svoje čitanje: „Ljubljana pred sto leti“. — Z več

stranij smo zvedeli, da so nekoji rodoljubi se izrazili, da bi radi pristopili „pisateljskemu podpornemu društvu“, toda ne mogó, ker neso pisatelji. Istim, kakor vsem Slovencem se naznanja, da društvenik pisateljskega podpornega društva lahko postane vsak, kdor le 2 gl. na leto plača, in da ni nikakor potrebno, da bi tudi bil sam pisatelj.

— (Podružnica) družbe sv. Cirila in Metoda ustanovila se je preteklo nedeljo v Trstu. Predsednik je g. Fabris, župnik pri sv. Jakobu; podpredsednik g. Sever. kaplan pri sv. Jakobu; tajnik in denarničar g. Varl, koperator pri sv. Antonu; odborniki: L. Seražin, hišni posestnik v Trstu, B. Baša, mehanik, J. Mavrič, pisar pri Lloyd, A. Hrvat, posestnik, J. Bunc, magacinski nadzornik in J. Primožič, nadzornik pri Lloyd.

— (Za višjo obrtnijsko šolo v Gradcu) dovolilo je učno ministerstvo pet ustanov učencem velike realke v Ljubljani.

— (Čitalnica v Šiški) priredi besedo s plesom na Martinovo nedeljo dne 15. novembra t. l. v prostorih Koslerjeve zimske pivarne. Vspored: 1. A. Förster — „Slava Slovencem“, moški zbor. 2. Weber — „Euriant“, ouvertura za glasovir, 4ročno igrata gg. Sohor in Pribil. 3. F. S. Vilhar „Pobratimija“ moški zbor. 4. Berilo o „mističnih prikaznih človeškega duha“, spisal dr. J. Vošnjak. 5. Mendelsohn — „Jesenska“, za ženske glase, s spremljevanjem na glasovirji. 6. Rode — VII violin-koncert, svira g. A. Sohor, spremljuje na glasovirji gosp. Pribil. 7. E. S. Vihar — „Bledi mesec“, mešani zbor. „Zamujeni vlak“, vesela igra v 5 dejanjih. Besedi sledi tombola in potem ples. Začetek ob 7. uri zvečer. Ustopenina 20 kr. Častiti društveniki so ustopenine prosti.

Odbor Šišenske čitalnice.

— (Zveza slovenskih posojilnic.) Občni zbor tega društva bode prihodnjo nedeljo t. j. 15. t. m. ob 3. uri popoldne v čitalnični predvorani v Ljubljani. Dnevni red je sledeči: 1. Poročilo načelnika o stanju društva. 2. Poročilo o časniku „Zadruga“. 3. Pogovor o predruženju društvenih pravil. 4. Volitev načelnika in odbora. 5. Razni nasveti. Vsaka posojilnica ima po §. 11. pravil poslati vsaj jednega pooblaščenca k občnemu zboru. Udeležiti občnih zborov se pa smejo tudi drugi združniki v zvezi stoječih posojilnic in pa tisti, ki se za razvoj naših denarnih zavodov, ustanovitev novih posojilnic itd. zanimajo. Opozorujemo tudi mi vse posojilnice in posamične prijatelje posojilnic, sploh vse tiste, ki se zanimajo za razvoj naših domačih denarnih zavodov, ki so steber vsega narodnega napredka, da se udeležijo v mnogobrojnem številu tega občnega zbora.

— (Kresnico) videla sta včeraj gg. Boltavzer in Milavec na „Kodelovem“ pod Ljubljano.

— (Železnico Hrpelje-Trst) začeli so ta teden delati mej Ricmanji in Borštom. Delo prevzel je, kakor piše „Naša Sloga“ neki Bianchi iz Italije, a odstopil vsa dela podpodjetnikom in delavcem, ki so vsi iz italijanske kraljevine. In tako bode tudi pri tej priliki dobiček in zaslužek imel tujec, domačini pa smejo gledati.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Vipava 13. novembra. Bivšega predsednika krajnega šolskega sveta Laha Deperisa popolnem odstranili. Predsednikom voljen dekan Erjavec, namestnikom dr. Kenda. Živeli narodni Vipavci!

Dunaj 13. novembra. „Politische Correspondenz“ brzojavlja se iz Niša: Nečuvena bolgarska izzivanja, katera imajo že značaj neposrednih napadov na čast Srbije, utegnili bi preprečiti najboljši mirovne namene Srbije. Kralj poklical je brzojavno vse ministre v ministerski svet v Niš.

Sofija 12. novembra. Srbska četa, ki je zasedla bolgarsko ozemlje ob meji, umaknila se je čez mejo nazaj, pustivši pri Črnem vrhu predstraže, katere so brezuspešno streljale na nekega bolgarskega častnika.

Manchester 12. novembra. V velikem skladišču pavole L. Behrensa in sinov navstal ogenj. Škoda ceni se na 50.000 funtov šterl.

Berolin 12. novembra. Državni kancelar predlagal bode v državnem zboru posojilo 35 1/2 milijona, od katerih se bode porabilo 10 milijono

za vojsko, 25 milj. za izredne troške za vojno bro-
dovje.

Odesa 12. novembra. Od tu odhajajo vsak
dan večji oddelki grških prostovoljcev na Grško.

Vspešni zdravilni uspeh. Vsakršno trganje po
hrbtu in udih ter bolečine v členkih vspešno ozdravi ma-
zanje z Moll-ovim „Francoskim žganjem“. Cena ste-
klenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki
A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji,
Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno
Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in pod-
pisom. 4 (11—8)

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
12. nov.	7. zjutraj	745-22 mm.	4-6°C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	744-10 mm.	7-6°C	sl. svz.	d. jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	744-10 mm.	3-8°C	sl. vz.	obl.	

Srednja temperatura 5-3°, za 0-9° nad normalom.

Vremensko poročilo 12. nov. Po vsej Evropi je
zračni tlak jako visok in jako enakomerno razdeljen.
Vetrovi so slabi. Vreme največ jasno, zjutraj megla. Tem-
peratura se ni spremenila. Morje mirno. Pričakovati nobene
spremembe vremena.

Dunajska borza

dné 13. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 35	kr.
Srebrna renta	82	"
Zlata renta	109	"
5% marena renta	99	"
Akcije narodne banke	866	"
Kreditne akcije	2-2	"
London	125	"
Srebro	9	"
Napol.	9	"
C kr. cekini	5	"
Nemške marke	61	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 126	"
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 172	"
Ogrska zlata renta 4%	97	"
„papirna renta 5%	90	"
5% štajerske zemljišče odvez. oblig.	104	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	"
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	"
Kreditne srečke	100 gld. 176	"
Rudolfove srečke	10	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	187	"

Zahvala.

Za častno mnogobrojno udeležitev p. n. ob-
činstva pri pogrebu mojega ranjega iskreno lju-
bljenega soproga, potem za darovane mnoge in
krasne vence, kakor tudi za ginjačo petje gg. či-
talniških pevcev izrekam podpisana najiskrenejšo
zahvalo.

V Ljubljani, dne 12. novembra 1885.

(679) J. Oblak.

Tropinec in žganje iz vinskih drožij,

stare in novo blago, prodaja na drobno in d. belo
JANEZ WAGNER, posestnik žganjarnice v
Modernu na Ogrskem. (624—7)

Hiša št. 22 v Kamniku

po domače „pri Kristofu“, kjer je že skozi 30 let
vedno hotel in restavracija, tedaj pripravna za oštirja, se
da za več let v najem. — Hiša ima spodaj 5 sob, veliko
kuhinjo, kamrico, veliko vežo, velike kleti, v prvem nad-
stropju 9 sob, dve kuhinji, veliko vežo; pri hiši veliko dvo-
rišče, veliko gospodarsko poslopje, vrt in polje; v hiši se
že nahajajo vse oštirju potrebne priprave, na pr. mize,
klopi, stoli itd.

Natančnejše pove gosp. France Eksler, mešan
v Kamniku. (667—3)

Dr. Spranger-jeve

kapljice za želodec.

Tajni medicinski in dvorni svetnik dr. Bücking, me-
dicinski svetnik dr. Cohn, dr. Manning in mnoge druge
zdravniške avtoritete so je preskusile in je za izvrstno
domače (ne tajno) sredstvo priporočajo proti vsem želodčnim
in trebušnim boleznim. Pomagajo takoj proti migreni, krču
v želodci, omedlevici, glavobolu, trebušbolju, zasliženju,
želodčni kislini, vzdigovanju, omotici, koliku, skrofelnom
itd., proti zlatej žili, zaprtju. Hitro in brez bolečin meče in
povrnejo slast do jedij. Poskusite samo z malim in prepi-
čajte se sami. Jedna stekl. 50 in 30 kr.

Pri gospodu lekarji Svobodi, pri Zlatem orlu,
na Prešimovem trgu. (716—87)

Kdor pristno Brnsko volneno blago

dobivati želi, obrne naj se z zaupanjem na (517—11)

najstarejšo Brnsko firmo za sukno

Meter po 2—7 gld. MORITZ BUM v BRNU. Ustanovljeno 1822.

izdatel in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Več izvoženih voz

se po jako nizki ceni proda (672—2)

v Igriških ulicah št. 8.

Zasobnik

želi se udeleževati z zneskom od 3000 do 4000 gld.
pri kakem solidnem podjetju. — Ponudbe vsprejema Fran
Müller-jev Annoncen-Bureau v Ljubljani, (675—1)

H. BRANCHETTA

zaloga klobukov

v Ljubljani, na Kongresnem trgu št. 7,
poleg gledališča.

priporoča svojo bogato zalogo svilnatih in klobukov
iz klobučine, kap, specijalitete klobukov za dečke,
slamnikov vsake vrste. (495—13)

CHAPEAUX-CLAUQUES

domače in inozemske izdelke, po najnovejši obliki in načinu.
Najkulantnejša postrežba se zagotavlja.

Tekoče zlato in srebro

za zlačenje in zboljšanje okvirjev; lesenih, kovin-
skih, porcelanastih in steklenih stvari; za posreb-
renje kovinskih stvari. Vsakdo jako lahko s tem
pozlati ali posrebrni vsako stvar. Cena steklenici
1 gld. Proti gotovemu plačilu (tudi v pisemnih
znamkah) ali proti povzetju se dobiva pri L.
Feith-u ml. v Brnu (Moravsko). (681—1)

Cesarsko, marcno in Bock-pivo

iz pivovarne

bratov Koslerjev

(6—44)

priporoča

v zabojih po 25 in 50 steklenic

A. MAYER-jeva

trgovina s pivom v steklenicah v Ljubljani.

Za zimsko zdravljenje!

Nova napolnitev

medicinalnega

ribjega olja.

Pristno in jako zdravilno.

1 steklenica 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.

Prodaja (674—1)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven retovža v Ljubljani.

Umrli so:

8. novembra: Apolonija
Pavlič, krjačeva žena, 52
let, Reber št. 9, za sušico.

10. novembra: Ana Ma-
rija Kožca, konduktorjeva
žena, 37 let, Sv. Petra cesta
št. 51, za mrtvondom. —
Ignacij Forstner, bivši čr-
včar, 65 let, Gradišče št. 11,
za rakom.

11. novembra: Vincencij
Fellner, dninar, 28 let, Po-
ljanski nasip št. 50, za vnet-
jem sapnika.

V deželni bolnici:

9. novembra: Neža Ri-
har, gostija, 65 let, za oslab-
ljenjem moči.

10. novembra: Marija
Illovar, gostija, 70 let, za
pljučnim edemom.

FRAN DEŽMAN,

knjigovez v Ljubljani, Stari trg št. 24,

ima še v zalogi in priporoča kakih 300 knjig:

„Glasi domorodni“, zložil Lovro Toman,
8°, 140 strani. — Da bi se knjige hitreje razprodale, zni-
žal je ceno od 60 kr. na 20 kr. (677—1)

Učiteljica

srbskega in ruskega jezika

poučuje ta dva jezika po praktični metodi po nizki
ceni. — Udeležitelj naj se oglašijo najdalje do nedelje
pri upravitelstvu „Slovenskega Naroda“. (678—1)

CHAMPAGNE
AYALA & Co.

Glavna zaloga v Ljubljani pri
g. PETER LASSNIK-u.

Varstvena znamka.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bo-
lezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast
do jedi, slabi želodec,
smrdečo sapo, napihne-
nje, kislo podiranje, ži-
panje, katar v želodci,
zgago, da se ne nareja
pesek in pšeno in slez,
zoper zlatenico, gnjus in
bljuvanje, da glava ne
boli, (če izvira bolečina iz
želodca), zoper krč v že-
lodci, preobloženje že-
lodca z jedjo ali pijačo,
örve, zoper bolezn na vra-
nici, jetrah in zoper zlato
žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna
Gabriel Piccoli, na Dunajski cesti; lekarna
Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem
mestu: lekarna Dom. Rizzoli, lekarna Josip
Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici:
lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini:
lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J.
Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag Šavnik.
V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radov-
ljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph.
Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V
Škofj. Loki: lekar Karol Fabiani. V Reki:
lekar Ant. Mizzan.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš iz-
delek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se
kupi samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj
se osebno na ta znamenja: Prave Marijinceljske ka-
pljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisnena be-
se: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady &
Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapечатena
z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in
na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske ma-
tere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sod-
nijsko spravljen varstveno znamenje in zavoj
mora biti zapечат z našim varstvenim zname-
njem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki ne
majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot po-
narejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj takoj na-
znajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in
vredajalci. (90—40)

NEUSTEIN-ove

posladkorjene

KRI ČISTEČE PILE

SVETE ELIZABETE.

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájajo te pastilje nē škodljivega v sebi; najuspešnejše
se rabijo zoper bolezn v organih spodnjega dela telesa, prehajalno mrzlico, bolezn na koži, v mož-
janih in žensko bolezn; čistijo kri in lahko odpravljajo blato. Ni ga zdravila, ki bi bilo boljše in
pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno sapretje,

gotovi vir vseh boleznij. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane z jako
častnim pismom deonnega svetnika Pitha.

J dna skatljica s 15 pilami velja 15 kr. — Zavitek, osem skatljic skupaj, 120 pil, velja
samo 1 gld. e. v. (589—6)

Svarjenje! Vsaka skatljica, ki nēma firme: Apotheke zum
heiligen Leopold in na zadnji strani naše
varstvene znamke, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne
kupi.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neupit-
nega ali celo škodljivega izdelka. Vsakdo naj izrečno zahteva
Neusteinovih Elizabetinih pil, to imajo na zavitku ter navodilu
za rabo poleg stoječi podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „zum heiligen Leopold“ des
Ph. Neustein, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse.
V Ljubljani se dobivajo pri gospodu lekarji Gabriel Piccoli.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.